

Universitätsbibliothek Wuppertal

Iulianu Autokratoros Ta Sōzomena, Kai Tu En Agiois Kyrillu Archiepiskopu Alexandreias Pros Ta Tu En Atheois Iulianu Logoi Dekα

Julian <Römisches Reich, Kaiser>

Lipsiae, Anno MDCXCVI.

Fragmenta quædam e Suida

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1694](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1694)

IVLIANI EPISTOLARVM FRAGMENTA QVÆDAM,

e SVIDA huc translata.

In voce Ἀμφίων.

Περίεσι γάρ σοι ἡ σχολή· καὶ φύσεως ἔχεις εὖ· καὶ φιλοσοφίας ἐραῶς, εἴπερ τις ἄλλῃ τῶν πάπολε. τρία δὲ ἅμα ταῦτα ξυνελθόντα ἤρκεσεν ἀποφῆναι τὸν Ἀμφίωνα, τῆς παλαιᾶς μουσικῆς εὐρεῖν, χρόνον, θεῶν πνεῦμα, ἔραος ὕμνωνδίας. εἰδὲ γὰρ ἡ τῶν ὀργάνων ἔνδεια πρὸς ταῦτα πέφυκεν ἀντιτάττεσθαι. καὶ ταῦτα ῥαδίως ἂν ὁ τῶν τελευτῶν τέτων μέτοχος ἐξέυρη. ἡ γὰρ ἐχὶ τέτον αὐτὸν ἀκοῆ παραδεδέγμεθα, εἰς τὰς ἀρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴν λύραν, εἴτε δαιμονιώτερᾳ χρησάμενον ἐπινοία· εἴτε τιμὴν θεῶν δόσει, διὰ τινος συμμαχίαν ἀμύχανον; καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πλεῖστοι τοῖς τελευτῶν τέτοις εἰκόασιν μάλιστα περσοχόντες, εἴτι πλάσῳς φιλοσοφῆσαι, εἰδένος ἄλλως δεόμενοι.

Nam & otium tibi suppetit; & a natura egregie comparatus es; & philosophiæ; si quis vnquam alius, amore captus es. Quæ tria in vnum collecta satis esse potuerunt, vt Amphionem Musicæ veteris inuentorem efficerent: nimirum tempus, Dei spiritus, canticorum amor. Non enim instrumentorum penuria aduersus illa potest obsistere: tum qui trium istorum particeps erit, facile illa reperiet. An non Amphionem ipsum accepimus, non contentus modo, sed lyram ipsam insuper excogitasse; siue præstantiore animi solertia, siue diuino beneficio, & inusitata quadam ope numinis? Ac veteres plerique in illa tria potissimum intenti, sincere ac sine fuce philosophati videntur, rei præterea nullius indigi.

In voce Ἡρόδοτος.

Τις ἐν ἀγνοεῖ τῶν Αἰθιοπῶν ὑπὲρ τῆς παρ' ἡμῖν τροφικῶτάτης σιτίδος λόγον; ἀψάμενοι γὰρ τῆς μάξης, θαυμάζειν ἔφασαν, ὅπως κόπεια σιτέμενοι ζῶμεν· εἰ τῶν πρὸς ὁ θεῶν εἶναι λογοποιὸς δοκεῖ. ἰχθυοφάγων δὲ καὶ σαρκοφάγων ἀνθρώπων γένη, μηδ' ὄναρ ἰδόντα τὴν παρ' ἡμῖν διαίταν, οἱ τὴν οἰκισμένην περὶ γῆν ἰσορῶσιν. ὧν εἰ τις παρ' ἡμῖν ζηλώσῃ τὴν διαίταν ἐπιχειρήσει, εἰδέν ἄμεινον διακείσεται τῶν τὸ κώνειον περσενεγκάμενων, ἢ τὴν ἀκόνιτον, ἢ τὴν ἐλλέβορον.

Quis igitur super cibo apud nos valentissimo dictum illud Æthiopum nescit? Qui quum mazam degustassent, mirari se dixerunt, quomodo stercoribus victitare possemus: si qua Herodoto historico fides est ista narranti. Esse præterea nationes hominum piscibus carnibusque vescentes asserunt, qui de situ orbis commentati sunt, qui victus nostri rationem ne per somnium quidem viderunt. E quorum numero si quis vsitatum illud nobis viuendi genus vsurpare voluerit, nihilo iis melius habebit, qui cicuta, vel aconito, vel helleboro vescantur.

In voce Μισωνίῳ.

Contumeliam, quam nobis Hella-
dis praefectus imposuit, ita grauiter
constanterque passus es, nihil hac ad te
pertinere putans. Quod autem ciuita-
ti illi impense opem ferre voluisti, in
qua versatus es; dignam philosopho
mentem praeter te illo facto tulisti. Ita-
que prius illud conuenire Socrati, alte-
rum Musonio videtur. Nam ille nefas
esse viro bono dicebat, vllum ab dete-
rioribus capere detrimentum. Nam
turrium curator tum erat, quum exulare
a Nerone iussus est.

Τὴν παροιμίαν, ἣν ἡμᾶς ὁ τῆς Ἑλ-
λάδος ἡγεμὼν πεπαρώνηκεν,
ἔγω βαθέως ἠνεγκας, εἰδὲν ἠγάμεν
τῶν εἰς σὲ γεγονέναι. τὸ γε μὴν
τῇ πόλει βοηθεῖν ἐκείνη βλάβει, καὶ
πορθυμείσθαι, περὶ ἣν ἐποίησα τὰς
διατείας, φιλοσόφου ψυχῆς ἐστὶ
τεκμηρίον. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ τὸ μὲν προ-
τερον Σωκράτει προσήκειν, τὸ δὲ ὑπε-
ρον δέ, οἶμαι, Μισωνίῳ. ἐκεῖνός μὲν
γὰρ ἔφη, ὅτι μὴ θεμιτὸν ἄνδρα περδατῶν
πρὸς τὰ τῶν χειρόνων βλαβῆναι. ἐπε-
μέλετο γὰρ βαρῶν, ὅπηνίκα φέυσεν ἀν-
τὸν ἐπέταττε Νέρων.

In voce Χρήμα.

AD Hercyniam siluam currebamus.
Itaque tibi sine vlla cunctatione pollice-
bor, nihil unquam te tale vidisse; quam-
libet multa in orbe Romano eius gene-
ris esse sciamus. Nam siue Thessalica
Tempe praerupta & inaccessa putat ali-
quis: siue quae ad Thermopylas sunt:
siue ingentem Taurum, & arduum:
quodcumque ex iis sumseris, ad Her-
cynii saltus asperitatem minimum illud
esse videbitur.

Πρὸς τὴν Ἑρκυνίαν ὕλην ἐφρόμεν.
καὶ εἶδον ἐγὼ χρῆμα ἐξαισίον.
εἰδὲ γὰρ σοὶ θαρρῶν ἐγὼ ἐγλυῶμαι, μὴ
σε ὠφθαί τοῖστον, μηδὲ ὅσα πᾶσι γε
ἡμεῖς ἴσμεν ἐν τῇ Ῥωμαίων. ἀλλ' εἴτε
τὰ Θεσσαλικά Τέμπη δύσβατα νομί-
ζει τις· εἴτε τὰ ἐν Θερμοπύλαις· εἴτε
τὸν μέγαν καὶ διαλύγιον Ταῦρον, ἐλά-
χιστον ἔσω χαλεπότητι ἕνεκα πρὸς
τὸν Ἑρκύνιον τένομα.

